

Patrik Lindenfors om Gud

Ännu ett tomt gudsbevis

Publicerad: 2008-12-30, Uppdaterad: 2011-11-02

Om författaren:

Patrik Lindenfors är forskare i evolutionsbiologi vid Stockholms universitet och författare till den nyutkomna barn- och ungdomsboken om att inte tro på gudar "Gud finns nog inte".

Roland Poirier Martinsson återanvänder ett gammalt tomt bevis för guds existens: osannolikhetsargumentet. Han frågar sig vad sannolikheten är för att alla naturens konstanter skulle vara just de de är. Så försvinnande liten, menar Martinsson, att det måste finnas en gud. Det är enkelt att visa på tomheten i det här argumentet, något som också gjorts upprepade gånger förut. Det är därför förvånande (och lite tröttande) att få se det dyka upp igen.

Martinsson skriver så här: "Vad skulle egentligen ske om en och samma person vann högsta vinsten på Lotto, Keno, Stryktipset, Joker, V75, Bingolotto och Postkodslotteriet samma vecka? Svaret är självklart. Granskningsmyndigheten skulle inleda en undersökning. Visserligen är det möjligt att någon har sådan tur, men vi vet att det inte händer."

Så vad är problemet med att resonera på det här sättet? Värdena på naturens konstanter är väl enormt osannolika? Jag brukar illustrera det här problemet på mina föreläsningar om sannolikheter genom att kasta ut en pingisboll i klassrummet. Den studsar några gånger, rullar en bit och stannar på något ställe. Sen inbjuder jag vilken frivillig elev som helst att göra om exakt samma kast.

Av alla de gånger jag utfört den här manövern har ingen någonsin trott att de skulle kunna upprepa kastet. Det är intuitivt omöjligt, och tänker man efter blir det än mer omöjligt. Vinddraget i rummet kommer att vara lite olika, bollen har säkerligen flyttat många dammkorn, kanske skruvar sig bollen en aning, och så vidare. Går man ner i skala så är det miljarders miljarder atomer inblandade i studsarna och givetvis mångdubbelt fler subatomära partiklar.

Det är kort sagt komplett omöjligt att replikera kastet med pingisbollen. Sannolikheten som är inblandad för studsarna som studenterna just bevittnat är så försvinnande liten att den i princip inte finns. Betyder det att studenterna just bevittnat ett mirakel? Att gud finns!?

Det krävs ingen gigant på filosofområdet för att förstå att så inte är fallet. Något måste ju hända - en sannolikhet går inte att använda som argument efter en händelse på det sätt Martinsson försöker göra.

En annan mer fantasieggande illustration av problemet har givits av den tyvärr för tidigt avlidne författaren Douglas Adams: "Det är ungefär som att förstå sig en pöl vakna upp en

morgon och tänka, Det här är en intressant värld som jag befinner mig i - ett intressant hål jag befinner mig i - passar mig ganska elegant, gör det inte? Faktiskt så passar det mig häpnadsväckande bra, hålet måste vara menat för att jag ska finnas i det! Detta är en så mäktig idé att när solen stiger på himmelen och luften värms upp och pölen gradvis blir mindre och mindre, så håller den fanatiskt fast vid föreställningen att allt kommer bli bra, för den här världen var menad för att han skulle finnas i den, var byggd för att inhysa honom; så ögonblicket då han försvinner kommer som en överraskning för honom."

Att någon som kallar sig själv filosof försöker återanvända osannolikhetsargumentet är minst sagt förbluffande. Fast nu kallar sig Martinsson "katolsk filosof". Man frågar sig vad skillnaden skulle vara mellan en vanlig filosof och en "katolsk filosof". Måhända att det filosofiska tänkandet slutar vid religionen?

Ett sådant enkelt tankefel som finns inbyggt i osannolikhetsargumentet hade en vanlig filosof förmodligen sett igenom på en mikrosekund om det gällt vilken annan fråga som helst. Men nu gäller det religion. Martinssons artikel är ännu ett exempel på hur religion förblindar och fördummar.

[Patrik Lindenfors](#) (30 artiklar)

41 kommentarer I kommentarsfältet har kommentatorn juridiskt ansvar för sina inlägg.

Titeln på din bok "Gud finns nog inte" gör att jag misstänker att du är på väg att "kasta ut barnet med badvattnet". Det är genom att tro och spekulera i att något kan vara på annat sätt än vad det etablerade vetandet tror sig ha bekräftat, som det ofta uppstår nya och kreativa innovationer. Detta gäller sannolikt även spekulationer utanför sådant som med nuvarande mätton och observationer går att bekräfta och reproducera; exempelvis strängteorier m.fl. För min del så tror jag att mitt och andras individuella medvetande är något som har en utstäckning i dimensioner som finns utanför rumtiden och att energi/massan däremot är begränsad till att befinna sig inom rumtiden. Hur det är med gravitationen; om den finns, endast är en krökning av rumtiden, eller påverkar vad som har utstäckning i högre dimensioner har jag ingen bestämd trosuppfattning om. De individuella medvetandena rör sig alltså fritt både utanför och inom rumtiden, men så länge som det utvecklas inom en fysisk kropp så är det förstas i sitt vakna tillstånd mestadels helt i ständig kontakt med sin fysiska kropp. När den fysiska kroppen dör, så upphör förstas förmågan att påverka eller meddela sig allt som finns innanför rumtiden. Samtidigt påverkas förstas inte medvetandet av termodynamiken och entropin ("värmedöden"). Självt är jag alltså tills vidare övertygad om att mitt medvetande därmed har ett evigt liv. I varje fall till dess att någon övertygar mig om att medvetandet inte kan ha en utstäckning utanför rumtiden, eller i det "virtuella" gränslandet mellan rumtiden och högre dimensioner. Däremot vill jag påängtera att detta är min personliga tro, som jag absolut inte därmed försöker övertyga någon annan om. Om jag därmed skall kalla mig religiös eller inte är väl kanske då en diskussion om vilka etiketter som man bör eller skall klistra på sig själv eller andra.